

За мною Київ тягнеться у снах.

Зелена глиця і темнава червінь
достиглих черешень. Не зрадьте, нерви:
попереду - твій край, твій крах, твій прах.

Прослалася дорога - вся в снігах,
і простори - горбаті і безкраї -
подвигнуть розпач. О коханий краю,
ти наче посаг мій - у головах.

І сива мати височіє в снах.

Рука її, кістлява, наче гілка
у намерзі. Лунає десь гагілка,
і в сонці стежка. Й тупіт у степах.